

Kázání: 203. O Kristově návštěvě u vazebně stíhaných duchů

Kázání

O Kristově návštěvě u vazebně stíhaných duchů

1. čtení: Genesis 9, 8 – 17

8 Bůh řekl Noemu a jeho synům:

9 „Hle, já ustavuji svou smlouvu s vámi a s vaším potomstvem

10 i s každým živým tvorem, který je s vámi, s ptactvem, s dobytkem i s veškerou zemskou zvěří, která je s vámi, se všemi, kdo vyšli z archy, včetně zemské zvěře.

11 Ustavuji s vámi svou smlouvu. Už nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy a nedojde již k potopě, která by zahladila zemi.“

12 Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků:

13 Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí.
14 Kdykoli zahalím zemi oblakem a na oblaku se ukáže duha,
15 rozpomenou se na svou smlouvu mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorstvem, a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva.
16 Ukáže-li se na oblaku duha, pohlédnu na ni a rozpomenou se na věčnou smlouvu mezi Bohem a veškerým živým tvorstvem, které je na zemi.“
17 Řekl pak Bůh Noemu: „Toto je znamení smlouvy, kterou jsem ustavil mezi sebou a veškerým tvorstvem, které je na zemi.“

2. čtení: 1. Petrova 3, 18 – 22

18 Vždyť i Kristus dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem.
19 Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení,
20 kteří neuposlechli kdysi ve dnech Noemových. Tenkrát Boží shovívavost vyčkávala s trestem, pokud se stavěl koráb, v němž bylo z vody zachráněno jenom osm lidí.
21 To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme – na základě vzkříšení Ježíše Krista,
22 jenž jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe a podřídil si anděly a vlády a mocnosti.

Sestry a bratři, jedna písnička Suchého a Šlitra nese název *Krajina posedlá tmou*. Děj je celkem jednoduchý. Básník se vrací na místo, kde kdysi své milé sdělil „*mám tě na každý pád, jedinou na světě rád*“.

Jenže stalo se to, co mu říkali lidé, a sice že tahle dívčina nikdy nebude jeho a že láska zmizí jak dým. A tak se také stalo a on se tedy vrací na místo, kde ho místo úsměvů čekají zlé sny, místo „*lásky nás dvou*“ „*krajina posedlá tmou*“.

Ten básnický obraz je prostě neodolatelný. Když zmizí láska, mizí současně radost i úsměvy a prostor jakoby se z ničeho nic nechal posednout beznadějnou tmou.

Nevím proč, ale zrovna tahle písnička se mi vybavila, když jsem usednul k počítači, abych dal dohromady dnešní kázání. Možná proto, že se v médiích v těchto dnech píše o stu letech, které uplynuly od Šlitrova narození.

Pravděpodobnějším důvodem ale bude dnešní čtení z prvního Petrova listu. Píše se v něm, že za nějakými neposlušnými duchy v nějakém vězení přišel vzkříšený Kristus, aby jim něco vyřídil.

No, a když je v Bibli řeč o nějakém zlém duchu, tak je to obvykle spojeno s vyprávěním o nějakém člověku, kterého takový duch posednul, podobně jako se ve zmíněné písničce nechala krajina bez lásky posednout tmou.

Koneckonců i dnes se svých dětí či vnoučat, když to s nimi není k vydržení, ptáme, co to do nich vjelo nebo co je to posedlo.

Zlí duchové jsou tu holt od toho, aby nás lidi posedávali, neboli aby se v nás uvelebovali, zabydlovali a posléze aby nás ovládali. A vůbec nezáleží na tom, jestli v demony věříme nebo ne. Vyjde to na stejno.

Jisté je, že tu a tam se prostě my lidé jako posedlí skutečně chováme. Někdo je posedlý mamonem, jiný kariérou, zase jiný ovládáním druhých, další je pro změnu sebestředně posedlý sám sebou.

Nejhorší je, když se v jednom člověku těchhle posedlostí sejde víc pohromadě. S takovými lidmi se potom fakt nedá žít.

Jednou se o nich zmínil i Ježíš (Lukáš 11,24-26). Na začátku může takový člověk vypadat docela slibně. Na první pohled má ve své duši uklizeno, zdá se, že si od démonů udržuje distanc. Má tah na branku, a vypadá to, že mu jde o dobrou věc.

Jenže jelikož si do svého uklizeného nitra nenastěhuje nic opravdu hodnotného, démoni na sebe nenechají obvykle dlouho čekat. Vzájemně se o volném místu vyrozumějí a než bys řekl „švec“ vyprázdněný vnitřní svět obsadí a potom se začnou dít věci – neblahé a děsivé, jak jinak, démoni to jinak neumějí.

Stát se to může komukoliv. Nejhorší následky bývají, pokud se démoni nastěhují do duše někomu, kdo má moc. Myslím, že třeba v Kremlu je teď demony úplně narváno.

Že je svět bez lásky jako krajina posedlá tmou věděli před Suchým a Šlitrem už první křesťané. Když si totiž člověk do svého nitra lásku nenastěhuje, je potom vydán všanc všem nejrůznějším démonům, co polétávají okolo a hledají, kde by se usadili.

Křesťané uvěřili, že Bůh, kterého poznali v příběhu Ježíše Krista, chce tenhle náš svět od démonů pýchy, sobectví a násilí, které se nás snaží ovládat, osvobodit.

Co osvobodit?! Už se tak stalo! Mesiáš Ježíš démonické síly ovládající svět nejen odhalil, ale nepřijal ani dábelskou nabídku se jim poklonit, zapřít pravdu a zachránit si život. Právě proto, že neklesnul na jejich úroveň, nad temnými silami zvítězil.

A tak první křesťané do tehdejší společnosti vnesli něco naprosto nového, a sice že pravda a láska stojí za to, aby se za ně trpělo a třeba i umíralo. Celý Petrův list, z něhož jsme dnes četli, je jedním velkým povzbuzením ke statečnosti a vytrvalosti na této náročné cestě.

Ježíš je vzorem. Věděl, co ho v Jeruzalémě čeká, a přesto šel a byl ukřižován. Apoštolové Pavel a Petr tušili, co je čeká v Římě, a přesto šli a podle tradice byli právě tam popraveni. Jan Hus byl varován, aby do Kostnice nejezdil, přesto jel, aby byl posléze upálen. Alexej Navalnyj mohl po pokusu jej otrávit zůstat v exilu. Přesto se vrátil do Ruska, aby byl odsouzen a následně přišel o život.

Ano, všichni, kdo svým jednáním a odvahou k oběti připomínají Krista, si zaslouží náš obdiv a úctu. Něco takového bychom nejspíš sami nedokázali. Buďme rádi, že žijeme v době a v zemi, kde takových obětí není třeba.

Neznamená to ovšem, že by u nás snad nejrůznější démoni nelétali, že by snad nehledali prázdná místa v duších lidí.

Možná, že bych měl, sestry a bratři, nyní krátce vysvětlit, jaké neposlušné duchy má Petr v dnešním textu na mysli, v jakém vězení se to nacházejí a proč se u nich po svém vzkříšení Ježíš vlastně stavil.

Tyhle tajemné verše nám jsou už dnes nesrozumitelné, a je to tím, že nežijeme ve starověku a dávno

už nesdílíme tehdejší porozumění světu. Petr evidentně nepočítal s tím, že jeho dopis budeme číst i po dvou tisíci letech. Neobtěžoval se proto vysvětlovat něco, co v tehdejší době každý dobře znal.

Tenkrát totiž mezi lidmi koloval jeden populární spis, takzvaná první kniha Enochova, v níž se autoři snažili postihnout, jak to chodí v neviditelném světě duchů, démonů a všelijakých nadsvětných sil.

Bylo by to nadlouho. Ve zkratce jenom shrnu, jak si to tihle autoři představovali. Prý kdysi dávno část andělů porušila nebeské řády a měla tetle mechtle s pozemskými děvami. Byli za to posláni do vyšetřovací vazby, která se nachází mezi zemí a nebeskou klenbou. A jak tam tak čekají na konečný verdikt, dělají všechno možné, aby lidem škodili – vědí totiž, že člověka Bůh stvořil ke svému obrazu a tak mu alespoň ten jeho obraz, seč mohou, kazí.

Jinak řečeno jsou tihle padlí andělé v podstatě všechno, co lidé uctívají místo skutečného Boha. Démoni jsou pak jejich potomci, respektive duše těch, které zplodili onehdy s oněmi pozemskými děvami. Takže také určitě bez motivace lidem pomáhat, právě naopak.

Pokud se vám to, sestry a bratři, zdá poněkud přitažené za vlasy, pak jsme na tom stejně. Dneska už o původu zla přemýšlíme většinou trošku jinak. Jako každé dobré vyprávění byla ale tenkrát Enochova kniha velice v kurzu. Proto na ní Petr ve svém listu také odkazuje.

Chce své adresáty jenom povzbudit, ať nepropadají beznaději, ať neházejí flintu do žita, protože tyhle nadpřirozené mocnosti a démoni už dobře vědí, že budou brzy odsouzeni a po zásluze ze světa vykázáni.

Už se u nich totiž staval sám vzkříšený Kristus a představil se jim jako skutečný vládce světa. Ne démonická pýcha, sobectví a násilí budou světu vládnout, ale pravda a láska.

No, a potom Petr prvním křesťanům ještě honem připomene jejich křest. Když bude nejhůř, a démoni kolem vás budou dělat rotyku, a lidé si budou lhát do kapsy a posílat se vzájemně k čertu, buďte odvážně jiní.

Nebude to lehké, ale není jiného zbylí – pokud se nenajde nikdo, kdo se navzdory všemu bude snažit jednat laskavě, spravedlivě a pravdivě, svět nemá šanci.

Podobně jako byl svět v době potopy zachráněn díky odvážnému Noemovi, budoucnost současného světa závisí na vaší odvaze, píše Petr. Váš křest je závazkem, že do toho jdete s Kristem.

Jenom je potřeba nezapomenout, že ten Ukřižovaný a Vzkříšený, je současně králem králů a pánem pánů. Všechny mocnosti, ať už ty duchovní nebo ty docela tělesné – démoni, diktátoři a nejrůznější manipulátoři – už melou z posledního a nesmí se jim ustupovat.

Poslední slovo má Kristus. Nebo jak nám to Jan Hus napsal stručně v dopise z Kostnice:

Stůjte v poznané pravdě, která vítězí nade vším a sílu má až na věky!

PeČ

SPCH 18. 2. 2024

Grafické obrázky k článku vytvořila umělá inteligence AI.

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Sít víry](#)